

Posudek oponenta bakalářské práce Elišky Fialové

Obrazy Elišky Fialové jdou od srdce a jdou do masa. Zápis dlouhodobého rozpoložení je tu instinktivně abstrahován do postav a jejich fragmentů, jež svou estetickou fasetou mají něco spíše zakrývat než představovat. Obrazy jsou osobní a jejich obsahy jsou výsledkem imaginace.

Eliška Fialová nechává obrazy vznikat, zároveň s nimi ale bojuje. Výsledkem je určitá převrstvenost a nesdílnost, což může působit místy bezradně. Vedle těchto míst fungují i malířsky krásné pasáže, ve finále však spíše zanikají. Srozumitelnější kód a důslednější řízení výstavby obrazu by z této série udělaly opravdovou podívanou, nechávám ale ku zvážení, zda příště nedat ještě více prostoru spíše subtilnějšímu pojetí, bez vizuálně "úcelových" pasáží.

Předkládané obrazy jsem neviděl dokončené, proto mohu pouze odhadnout, že zapůsobí dobře v daleko širším, než jen místním kontextu. To, co jsem zatím viděl byla komplikovaná, zahuštěná, nevyjasněná a pro někoho zbytečně artistní poloha schopné malířky. Takže naprosto upřímné obrazy.

Lze předpokládat, že takové zůstanou. Jiné být totiž nikdy nemohou, mají-li být dobré. Bohužel musím pracovat v tomto textu s dohady o budoucím výsledku. Z toho titulu navrhuji pouze *velmi dobře*, jakkoli mne výsledek může příjemně překvapit.

MgA. Petr Brožka

B

navrhované hodnocení: velmi dobře